No. 94. 1844.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag. 5 Augustus.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

De verwisseling der Belgische tegen Nederlandsche schuld.

De te geldemaking der Belgische f 80 millioen 2½ pCts. of de verwisseling daarvan met Nederlandsche schuldbrieven is mislukt. Niemand heeft er zich over verwonderd; de Minister van Financiën welligt het allerminst: Zijn Ed. heeft zich zelven en het publiek er aan gewend zijne financiele plannen te zien mislukken.

Wij behooren niet tot hen, wien het *innig smart*, dat de voorgestelde maatregel het gewenschte gevolg niet heeft gehad — integendeel wij verheugen er ons over; niet, omdat wij daarin een nieuw bewijs vinden, van hetgeen de Minister eenmaal zelf verklaarde, dat hij onbekwaam is voor het ministerie van financien, maar omdat wij het gelukken van den maatregel, zoo als die was voorgedragen, als nadeelig voor het land beschouwen.

Bij art. 1 der conversie-wet is aan de regering de keuze gelaten, om de Belgische schuld te verkoopen, of tegen Nederlandsche 2½ pCts. te verwisselen. Op de aanmerkingen door de afdeelingen der Staten-Generaal gemaakt, dat men het nut van zoodanige verwisseling niet inzag, verdedigde de Minister (zitting van 12. Junij) die vrijheid om te verwisselen in de eerste plaats daarmede: «*dat het toch niet waarschynlyk was, dat zy voor de volle f 80 millioen zou plaats hebben.*"

Eene zonderlinge verdediging voorwaar; men vraagt de vrijheid om iets te doen en voegt er bij: «Gij kunt mij die vrijheid gerustelijk «geven, ik zal er toch geen gebruik van kun«nen maken."

Wij zeiden dus niet ten onregte, dat de Minister zich over de mislukking zijner conversie niet zal verwonderd hebben, hij zelf achtte die conversie onwaarschijnlijk; maar hij bleef haar tot op dit oogenblik voor wenschelijk houden. Wij noemen haar niet wenschelijk, en zullen dit kortelijk aantoonen.

Stellen wij, dat de maatregel door den Minister voorgeslagen geheel ware gelukt, dat de inschrijvers op de Belgische schuld de volle f 80 millioen tegen verwisseling met Nederlandsche 2½ pCts. voor gelijk bedrag, hadden genomen, dan zouden er f 80 millioen Nederlandsche schuldbrieven in 2½ pCt. zijn vernietigd geworden, en er zou dus eene jaarlijksche rente bespaard zijn van f 2.000.000.

Was het nu werkelijk geschied, dat men de Belgische voor Hollandsche schuld had genomen, dan zou tevens gebleken zijn, dat die Belgische schuld eene waarde had van 61 pCt. ruim; immers voor dien prijs stonden onze Hollandsche fondsen, tijdens de openbaarmaking van den maatregel, genoteerd. — In dat geval had dus de Minister evenzeer de f 80 millioen Belgische schuld, tegen gemelden koers van 61 pCt. te gelde kunnen maken, en daarvoor ontvangen de som van . . . . . f 48.800.000.

Die f 48.800.000 had derhalve onmiddelijk kunnen dienen, om gelijke somme 5 pCts. obligatien af te lossen waardoor eene dadelijke rentebesparing zou gevolgd zijn van . . f 2.440.000. terwijl de vernietiging van f 80 millioen 2½ pCt. door den Minister gewild, slechts bespaarde . . . . . f 2.000.000.

Zoodat de aflossing door ons begeerd een voordeel in jaarlijksche renten van . . . . f 440.000. zoude opleveren.

Men zal welligt beweren, dat al de Hollandsche 5 pCt. obligatien, ook buiten het bedrag eener te geldemaking der Belgische schuld, kunnen worden afgelost, en dat derhalve de door ons berekende rente-besparing evenzeer, doch slechts op eene andere wijze zal plaats hebben. — Wij stellen de onmogelijkheid niet, dat alle 5 pCt. obligatien ook buiten het Belgische bedrag worden afgelost; doch men vergete niet dat daarvoor 4 pCt. obligatien in de plaats komen, die tegen 96, en dus beneden pari worden uitgegeven.

Wanneer daarentegen, volgens ons denkbeeld, met het Belgisch bedrag dadelijk f 48.800.000 5 pCts. werd afgelost, dan zou men voor die som de daarstelling van een 4 pCts. effect tegen 96 pCt. kunnen vermijden, en derhalve f 50.833.000 4 pCt. obligatien minder behoeven uit te geven; — hetgeen eene rentesparing van f 2.033.000 zou te weeg brengen, en dus nog altijd eene bezuiniging van f 33.000 boven de f 2.000.000 rente, die door de vernietiging van f 80 millioen 2½ zou worden bespaard.

Eene kapitaalsvermindering der publieke schuld is zeker eene wenschelijke zaak, en ook wij willen het Belgische bedrag tot geen ander einde aanwenden. Het onderscheid bestaat slechts daarin, dat wij willen beginnen met die schulden af te doen, die het *meest* bezwarend voor den staat zijn; terwijl de Minister de *minst* bezwarende wil vernietigen; — wij beweren, dat het eene dwaasheid is 2½ pCt. obligatien uit te delgen, op 't zelfde oogenblik, dat men nog in de noodzakelijkheid is, 4 pCts. effecten beneden pari uit te geven.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

BERLIJN, den 28. Julij. Een nader officiëel artikel, van gisteren gedagteekend en in de *Preus. Allg. Zeitung* van heden vervat, deelt omtrent den moordaanslag op Z. M. nog een schrikkelijke bijzonderheid mede, welke toont dat het gevaar onzen geliefden Vorst nog veel nader geweest is, dan men gedacht had en de moordenaar zijn wapen met eene maar al te zekere hand gevoerd heeft; zie hier wat het artikel bevat:

«Hunne Majesteiten de Koning en de Koningin zijn den 26. tegen den middag in goeden welstand te Frankfort aan den Oder aangekomen en hebben, na een kort vertoeven, de reis over Krossen naar Christiaanstad voortgezet, alwaar Hoogstdezelven, luidens de jongste berigten, des avonds aangekomen zijn, om den 27. des morgens ten 7 ure de reis naar Erdmannsdorf voort te zetten.

«De welstand van Z. M. den Koning wordt ook nog door eenen van Hoogstdenzelven eigenhandig te Frankfort geschreven brief betuigd, en het is des de verheugender deze te kunnen mededeelen, daar het gebleken is, dat Z. M., door eenen der, met een zoo misdadig oogmerk, geloste kogels werkelijk getroffen, maar door eene uiterst genaderijke beschikking niet verder bezeerd is, dan dat zich midden op de borst eene roodachtig en gezwollen plek bevindt."

Van de velerlei geruchten, welke met opzigt tot de gebeurtenis in omloop zijn geweest, en die reeds weinig geloofbaar, deels met de officiële berigten zelfs regtstreeks strijdig zijn, spreekt de *Allg. Zeitung* niet.

— Te Maagdeburg, te Halle, te Neurenburg, te Wurtzburg en op nog verscheiden andere verre van elkander gelegene plaatsen, is in den nacht van 20 op 21 Julij een witglinsterende Vuurbol gezien, welke men zegt dat bij het dorp Prester, niet verre van eerstgemelde stad, onder dissend geluid ter aarde gekomen en van een gesprongen is.

— LUXEMBURG, den 19. Julij. De Koning der Nederlanden ontving bij zijn jongst verblijf alhier, onder andere deputatien ook het hoofd der Israëlitische gemeente, wier representant, de Opperrabbijn *D. Samuel Hirsch*, Z. M. op de volgende wijze aansprak: «Het Bestuur der Israëlitische gemeente waagt het, Uwe Maj. deszelfs innigsten dank te betuigen voor de vele weldaden, die de regering van Uwe Maj. ons in de laatste tijden wederheeft bewezen. Van staatswege is voor ons voor onze eerdienst en ons schoolwezen alles geschied, wat wij maar konden wenschen. Het is nu onze pligt, ons deze weldaden waardig te betoonen, en het zal ons ernstig streven blijven, om te bewijzen, dat wij getrouwe onderdanen en goede burgers van den staat zijn. Sire! Ik kom zoo even terug van eene bijeenkomst van duitsche rabbijnen; dáár wierp men de vraag op: in hoeverre de Jood het land zijner geboorte als zijn vaderland te beschouwen hebbe. En men stelde vast, dat de Jood zelfs dien staat, welke hem als een stiefkind beschouwt, met alle krachten moet dienen, daar het Jodendom regt en geregtigheid op aarde eischt, hetgeen slechts in het staatkundig leven verkrijgbaar is. Hoe veel te meer moeten wij eenen staat beminnen, welke ons niet als stiefkinderen, maar als echte kinderen beschouwt; eenen Koning, die onze godsdienst als elke andere hoogschat en bemint; een Koninklijk huis, dat in de donkerste tijden den Joden eene toevlugt en bescherming schonk. God behoede Uwe Majesteit!" — De Koning antwoordde hierop: «Gij weet, dat niet slechts hier, maar ook in mijne Nederlanden vele Joden in dienst van den staat zijn, en ik heb reden, om mij daarover te verheugen. Zij hebben zich altijd als getrouwe en beproefde onderdanen, en van oudsher als de beste vrienden van mijn huis getoond. Mijne staten waren voor hen altijd een oord van toevlugt, en zij zijn steeds op het roemrijkst voor deze weldaad dankbaar geweest." *D. A. Ztg.*

ENGELAND.

— Van Rio-Janeiro ontvangt men de tijding van het springen van den ketel van het stoomschip *Especuladora*, dat de dienst deed tusschen Rio en het aangename dorp Nitheropy, aan de andere zijde van de reede. Zeventig personen hebben bij dit ongeluk het leven verloren en 30 andere zijn meerder of minder gekwetst. Eenige der ongelukkige slagtoffers van dit vreesselijk ongeluk, zijn in ontzettende pijnen overleden, zij werden door het kokend water, dat na het springen van den ketel door het schip heenstroomde, verbrand.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 30. Julij. De laatste dag der Julij-feesten is gisteren avond door eene zeer treurige omstandigheid gekenmerkt geworden. De illuminatie der Champs Elysées, welke dit jaar bijzonder schitterend was en tot welke niet minder dan tusschen de twee en drie millioenen gekleurde lampions gebezigd waren, die van het Concorde-plein tot aan den zegeboog de l'Etoile een onafgebroken gewelf van licht en gloed vormden, had, benevens een niet minder fraai vuurwerk, insgelijks te zelfder plaats afgestoken, een te groot gedeelte van de zoo ontzettend talrijke bevolking dezer hoofdstad naar hetzelfde oord gelokt. Ongelukkig kwam hierbij, dat zich de volksstroom splitste en op zeker punt tegen elkander indrong. Het tooneel, dat nu volgde, was allerverschrikkelijkst en het geschreeuw der vrouwen en kinderen, die of verdrongen of vertrapt werden, hartverscheurend. Met onbeschrijfelijke moeite heeft de publieke magt eindelijk ruimte gemaakt. Zeven of acht menschen zijn voor dood weggedragen. Een meisje van 12 jaar was werkelijk dood; de overigen, waaronder een manspersoon, zijn door in allerijl toegebragte geneeskundige hulp, door wrijvingen en besproeijing met koud water, uit hunnen staat van bewusteloosheid tot het leven teruggebragt, doch aan het behoud van twee jonge dames wordt nog altijd gewanhoopt.

— De onversaagdheid van madame *Lartet*, die zoo menigwerf op de hardste proeven is gesteld, was waarschijnlijk nimmer aan zoodanige gevaren blootgesteld als laatstleden zondag. Het schijnt in de bestemming dezer luchtreizigster te liggen, aan geen gevaar te ontkomen, dan om wederom een vreesselijker gevaar te tarten.

Laatstleden zondag geschiedde de derde luchtreis dezer vrouw. Eene talloose menigte toeschouwers, 7 of 8000 personen, zagen haar moedig in haar schuitje stappen, en den grond met haren luchtballon verlaten, die haar voeren moest, waar de Voorzienigheid het zoude behagen.

De lucht was ongemeen helder, maar de wind blies weinig, en de luchtmachine steeg zeer langzaam opwaarts, doch nam hare rigting naar de *Gave*-rivier. Daar ongetwijfeld madame *Lartet* eene aantrekking van het water vreesde, wierp zij, boven het park gekomen zijnde, haar anker uit. Ongelukkig kwam dit anker in eene met geboomte digt bewassen plaats, waar boomen groeijen, die naar de hoogste scheepsmasten gelijken, en welker loof, ofschoon de boomen tamelijk verre van elkander staan, eene soort van koepeldak vormt; zoo dat, toen de ballon tot nabij de kruinen dezer boomen genaderd waren, hij niet verder dalen kon, en het schuitje van eene verbazende hoogte afhing.

Het was toen een vreesselijk schouwspel. Van alle zijden spoedde men zich naar het park, en, met de oogen naar de lucht opgeheven, in eenen verschrikkelijken angst, wachtte de volksmenigte, wat er gebeuren zoude. Met ieder oogenblik vreesde men, dat de touwen,

die het broozo voertuig ophielden, breken zouden, en een ontzettend ongeluk daarvan het gevolg zou zijn. Die touwen, echter, ofschoon slechts uit zeer dunne koordlijnen bestaande, boden gelukkigerwijze nog weêrstand, tegen de slingeringen en schokken, welke de luchtballon onophoudelijk onderging.

Men had zich gehaast, ladders te halen; maar de langste, welke men had kunnen verkrijgen, gingen niet tot de helft der hoogte, die men te beklimmen had, en waartoe konden overigens de ladders dienen, zoo lang het niet der belangwekkende aëronaute gelukt ware, zich aan een dier boomen vast te klampen — — — en haar schuitje wiegde in de ledige ruimte op meer dan 4 of 5 ellen afstands van den naastbij gelegen boom!

Middelerwijl waren eenige onverschrokken mannen, meerendeels tot het 25. regiment van linie behoorende, ter harer hulpe toegeschoten; aan dezen was het gelukt, de boomen op te klimmen, tot op de hoogte, waar het schuitje hing, en van daar spanden zij ongeloofelijke pogingen in, om aan madame *Lartet* touwen toe te werpen.

Gedurende drie vierde-uurs — drie eeuwen van pijnlijken angst, — zag men haar vruchteloos beproeven, zich, door middel dier kabeltouwen, digter bij den boom te brengen, op welken de soldaat *Delbret*, van het 25. linie-regement, en een huisknecht, *Lambert* genaamd, op dunne takken voorover lagen, pogingen doende om het schuitje naar zich te trekken. Met ieder oogenblik daverde de lucht van toejuichingen, om aan madame *Lartet* en hare redders de deelneming der toeschouwers te doen blijken. De angstige bezorgdheid vermeerderde nog, doordien de dag ten einde liep, en het avond of nachtelijk duister de redding, indien niet onmogelijk, althans oneindig moeijelijker moest maken.

Eindelijk gelukte het den moedigen *Delbret*, het schuitje tot in zijn bereik aan te halen, en, het gunstig oogenblik waarnemende, greep hij, met niet minder behendigheid dan kracht en moed, de jonge vrouw, welke het hem gelukte op den boom over te plaatsen.

Men stelle zich voor, wat dit schouwspel, tusschen hemel en aarde, al ontzaggelijks en vreesselijks opleverde!

Het was niet alles; men moest naar beneden, en met tweeën tegelijk afklauteren. *Delpret*, die, even als *Lambert*, vroeger, met de grootste en gelukkigste roekeloosheid van den eenen op de anderen boom gesprongen was, even als het eekhorentje over de dunste takken heenglijdende, met gevaar om zijn hoofd tegen den grond te verbrijzelen, volbragt met niet minder geluk deze afklautering, waarbij hij madame *Lartet* zich op de schouders had geladen.

Eindelijk waren zij gered, en tienduizend aanschouwers, in geestdrift verrukt, klapten in de handen!

Deze tienduizend menschen hadden slechts als éénen mond om de zelfsopoffering toe te juichen, waarvan deze soldaat van het 25. regement had bewijs gegeven. Aan deze zelfverloochening, aan zijne tegenwoordigheid van geest, aan zijne behendigheid is het vooral, dat madame *Lartet*, wier koelbloedigheid zich geen enkel oogenblik heeft verloochend, het levensbehoud te danken heeft. Nooit was een menschenleven in grooter gevaar dan het hare.

NEDERLANDEN.

— De Nederlandsche scheepsdivisie, onder bevel van prins *Hendrik der Nederlanden*, is van Gibraltar naar Algiers gezeild. Z. K. H. zou een gedeelte der Fransche bezittingen in Afrika bezoeken.

GRONINGEN, den 29. Julij. In den nacht van Zaturdag op Zondag ll., tusschen 11. en 12 uur, is er, door middel van uitwendige braak, met inklimming en geweldpleging, een belangrijke diefstal gepleegd in de behuizing van *Tryntje Abelius*, buiten het Kleine Poortje onder de gemeente Haren. Zij bevond zich geheel alleen, toen zij door twee mannen werd overvallen. Op dreigend eischen gaf zij haar goud en zilver, bestaande onderanderen in twee kerkboeken met gewerkte zilveren krappen en hoeken, in een gouden oorijzer en twee gouden vingerringen. Toen de booswichten slechts één gulden aan geld ontvingen, en de vrouw smekend verzekerde, niet meer te bezitten, hebben zij haar gewelddadig geslagen en mishandeld, zoodat zij vermoedelijk het slagtoffer van eenen moord zoude zijn geworden, indien zij zich niet onder het geroep van help! moord! uit hunne handen had gewrongen en nog tijdig had kunnen ontvlugten.

Uit eene goede bron vernemen wij, dat een der daders, zekere *Jacob Londer*, een groot en zwaar persoon, met zwarte bakkebaarden, onder de kin doorloopende, reeds gisteren avond, ten gevolge der gedane kennisgevingen, te Leeuwarden, ten huize van den kastelein *Abel de Roos*, buiten de Hoesterpoort, gearresteerd is, en bij hem het gestolen oorijzer gevonden is. Men hoopt ook spoedig den anderen booswicht, *Kasper Okke Everts*, een klein persoon, met een kort wambuis met gladde knoopen, en die in zijn voorkomen veel heeft van een' matroos, magtig te worden.

GEMENGDE DINGEN.

De burgemeester die op den Koning van Pruissen geschoten heeft is nog niet krankzinnig; men verwacht de ziekte dagelijks. — In Engeland worden vele branden door kwaadwilligen gesticht. — Maarschalk Bugeaud zou zich in Marokko van 2 steden hebben meester gemaakt; 't geen echter nog niet stellig waar is. — De koning van Pruissen heeft verklaard dat hij rustig zijn hoofd in den schoot van elk zijner onderdanen legt; ook zonder constitutie. — De min. van fin. bedreigt al de genen die achterlijk zijn in 't storten met verregaande onaangenaamheden. — Een letterzetter te Nijmegen wordt vervolgd, hebbende, zegt men, de letters in zulk eene orde gezet dat er hoon en laster uit te lezen was. — In 't Limburgsche heeft men van hooger hand Nederlandsche troepen tegen Limburgsche laten vechten van 's morgens 5 tot 's namiddags 3 ure. Er zijn 50,000 geweerschoten gedaan, 2 soldaten zijn ernstig gekwetst, de kol. Booy heeft een schot in zijn aangezigt gekregen; ook zag men vele zandruiters buiten gevecht gesteld. — De Nederlandsche Vereeniging tot afschaffing van sterken drank, wettiglijk bij een koninglijk besluit erkend, neemt in talrijkheid toe, en telde bij de laatste vergadering 860 leden.

MENGELINGEN.

Wat hebben de laatste verkiezingen bewezen?

Uit de laatste verkiezingen is het weder overtuigend gebleken, dat een vast, blijvend collegie voor eene kies-vergadering geheel ongeschikt is. In een collegie sluipen langzamerhand zekere hebbelijkheden in, welke, in den beginne door niemand opgemerkt, eindelijk zoo diep wortel geschoten hebben, dat, zonder geheele omkeering, verandering onmogelijk geworden schijnt. Dikwerf met elkander in aanraking, ontstaat er tusschen de leden eene vermeende verpligting tot wederkeerige inschikkelijkheid: als is men van het verkeerde der wenschen zijner medeleden overtuigd, wie heeft zoo vast een karakter, dat hij zich daarvoor in onaangenaamheden met zijne vrienden of bekenden zal wikkelen.

Waar de kiezers enkel tot het doen eener keus te zamen komen en na de gedane keus weder uit een gaan, ontstaat een dergelijke band nimmer, let men alleen op zijne eigene meening, onderwerpt zich niet aan de inzigten van anderen, met welke men verder niets te maken heeft.

Het klein getal onzer provinciale staten maakt kuiperij en andere ongeoorloofde middelen ter verkrijging van het lidmaatschap der Tweede Kamer zeer gemakkelijk. Bij talrijker kies-vergaderingen moge dit niet geheel wegblijven, — het zal altijd meer openlijk moeten geschieden en juist die openlijkheid zal het misbruik beteugelen, zoo het dat niet geheel belet.

Het ergste van alles bij onze verkiezingen is, dat alles te zeer buiten het volk omgaat, zijne stem daarin geenszins gehoord wordt. Alles bepaalt zich nu bij enkele familiën of personen, welke bij hunne keus meer op hun bijzonder belang of op geheel persoonlijke redenen dan op den wensch, op de behoeften des volks letten. Is het ons zoo onbekend, tot welke nadeelen dergelijke familie-regering, dergelijke oligarchie leiden? Is de geschiedenis der republiek niet daar, om ons te leeren, waar dit op uitloopt? Men heeft dien goeden ouden tijd in 1815, helaas! weder teruggevoerd; hardnekkig tracht men hem te verdedigen en te behouden. Onze provinciale staten zelve door het ongelukkigste kiesstelsel der wereld verkozen en met de keus voor algemeene vertegenwoordiging belast, hebben hunne bevoegdheid ijverig geëxploiteerd. Zeldzaam slechts werd iemand tot lid der Tweede Kamer benoemd, die onder hen geene zitting had. Zekere regelen van conveniëntie werden onder hen in acht genomen. Van daar die benoemingen der in wijze van zien meest strijdige personen; want bij hunne benoeming werd niet op beginselen geldt, maar op redenen, die aan de zaak geheel vreemd zijn: van daar dat het zoo zeldzaam gebeurt, dat de man hunner keus ook de man der volkskeus is. Bij hen geldt het dezen of genen voort te helpen, van een jaargeld te verzekeren, wanneer de praktijk vermindert, of in de gelegenheid te stellen om zijne zoons eene goede carrière te bezorgen, enz. enz.

Eens gekozen kunnen dezelfde kiezers, die den man in de Tweede Kamer riepen, hem toch geen brevet van onbekwaamheid geven door hem niet te herkiezen? Zouden zij zich zelve daardoor niet veroordeelen? Hoe is het anders begrijpelijk, dat mannen, wier namen elks spotternij opwekken en tot een spreekwoord geworden zijn, om onkunde en dwaasheid aan te duiden, echter telkens herkozen worden?

Die hebbelijkheden, welke zich van een vast en blijvend collegie meester maken; die geringe oplettendheid welke daarbij op het algemeen belang bevestigd wordt, kwamen op nieuw bij de laatste benoeming in Zuid-Holland voor, toen in de plaats van den heer VAN RYCKEVORSEL gekozen moest worden. Deze toonde, door zijn bedanken, het lidmaatschap der Staten-Generaal niet, gelijk zoo vele anderen, als een *moyen de parvenir* te beschouwen. Hij toonde daardoor meer karakter dan men bij ons gewoonlijk vindt. Waarom, echter, de staten van Zuid-Holland een man van bekwaamheid in zijn vak en van onafhankelijkheid eerst met de tweede, en een' hinkenden liberaal, die soms de ongerijmdste zaken aan de Kamer opdischt, bij de eerste stemming herkozen, — mag, wij weten niet wie, verklaren. De staten zelve zouden, gelooven wij, zeer verlegen wezen, daarvoor redenen te geven.

Wien koos men in plaats van den heer VAN RYCKEVORSEL? Den man, die bij de laatste stemming tegen dien heer de meeste stemmen op zich vereenigd had; den man, die telkens, waar het zaken van hoog staatsbelang of ingewortelde misbruiken betrof met kracht tusschen beide trad; den man, die onbeschroomd overal de waarheid durfde zeggen; den man, wiens helder hoofd de waarde van beginselen inziet en wiens edele taal zoo dikwerf het heiligste kleinnood van den staat, de vrijheid der drukpers tegen aanranding en overheersching verdedigde? Neen de heer DONKER CURTIUS, wiens benoeming eene wezenlijk staatkundige beteekenis gehad, van vooruitgang getuigd zou hebben, werd achter den heer HOFFMAN, een' politisch geheel onbekenden en naar men zegt onbeduidenden persoon, gesteld. En welke was de gewigtige reden die dit veroorzaakte? Omdat de staten in hunne wijsheid en volgens oude gewoonte nu eenmaal goedgevonden hadden te bepalen, dat men een' *Rotterdammer* benoemen moest.

Zal dit bewijzen, dat de staten op de hoogte hunner roeping staan? (*Arnh. Cour.*)

De wandelende Jood.

Terwijl SUE de legende van den wandelenden Jood tot de stof van zijnen, met groote verwachting te gemoet geziene roman gebruikt, waarvan de eerste hoofdstukken, bijna gelijktijdig met de uitgave van het origineel, in verschillende talen en in verschillende uitgaven overgezet en door duizende lezers als verslonden worden, — kan het niet ongepast zijn, iets over deze legende mede te deelen. Zij luidt aldus: Toen de Zaligmaker op den weg naar Golgotha, onder zijn kruis gebukt, op eenen steen voor het huis van den schoenmaker AHASVEROS wilde uitrusten, dreef deze hem weg en vloekte hem. Daarop werd hem aangekondigd: «Gij zult geene rust hebben op aarde, maar rondgaan, tot den jongsten dag.» Sedert gaat hij van land tot land en zoekt den dood, zonder dien te vinden. — De oorsprong dezer legende is onbekend, maar zij schijnt niet vóór de 13e eeuw voor te komen. Men heeft er een zinnebeeld van het, in alle oorden der wereld verstrooide, nooit tot ware rust komende, joodsche volk van gemaakt; anderen iets anders. Maar, hetgeen vreemd is, sommigen hebben de legende voor eene waarheid gehouden; anderen verzekeren den wandelenden Jood te hebben gezien en met hem te hebben gesproken. Het laatste verhaalt PAULUS VON EISSEN, bisschop te Sleeswijk. Hij ontmoette hem in het jaar 1547 te Hamburg in de kerk, alwaar de vreemdeling zijne aandacht trok. In gesprek met hem gekomen, verhaalde AHASVEROS hem zijne gansche geschiedenis. Aan den rector der scholen te Hamburg, die hem naar vroegere gebeurtenissen vroeg, deelde hij veel merkwaardigs mede. Hij was doorgaans stil, en sprak niet meer, dan op hetgeen hem gevraagd werd; werd hij ten eten genoodigd, dan droeg hij zich matig; geld nam hij weinig of niet aan. Nooit heeft men hem zien lagchen. Hij sprak overal de taal van het land, waarin hij zich bevond. Om denzelfden tijd was hij ook in andere steden van Duitschland gezien; maar overal hield hij zich slechts korten tijd op. In 1575 moet hij te Madrid geweest zijn. Ten minste twee gezanten aan het hof van Spanje, derwaarts afgevaardigd wegens betaling van het krijgsvolk, dat in de Nederlanden gediend had, verzekerden met dure woorden, dat zij dezen wonderman in de hoofdstad van Spanje aangetroffen, met hem gesproken en van lieden van hoogen stand vernomen hadden, dat hij zeer gemeenzaam was met de Spaansche taal. In 1599 komt hij te Weenen, in 1600 te Wittenberg, in 1601 te Lubeck, in 1614 te Moskau voor, naar de getuigenis van menschen, die voor geloofwaardig worden opgegeven, — en zich zeker door den eenen of anderen bedrieger, welke de rol van AHASVEROS speelde, zullen hebben laten verschalken. SUE is de eerste niet, die deze legende bewerkt heeft; sommigen, SCHUBARTH, SCHLEGEL, GÖTHE enz. hebben het vóór hem gedaan. Bij SUE komt hij in den tegenwoordigen tijd (1831) bij de nadering der cholera te voorschijn, als beschermer der afstammelingen zijner zuster, die in alle werelddeelen verspreid zijn.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 5. Augustus. Sedert den 1. dezer zijn alhier ter reede gekomen. Voor Antwerpen bestemd:

Octavius, W. Colborn, New-Orleans, Ives, J. Hoogveen, Krepi, beide stukgoed; Abord, J. Altin, New-York, katoen en rijst; Catharina, J. Schumacher, Noorwegen; stokvisch; Fama di Cantabora, T. Manio, Bergen, stokvisch, St. Anders als bijlegger.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.